

μὴν παίζετε, κύριοι ποιητές καὶ λογοτέχνες τῆς Ἑλλάδος καὶ
 τῆς ἀνθρωπιάς
 νινε οὐκ πολλὰ σοδαρα
 δε μπορούμε νά ποῦμε αὐτά πού νομίζουμε πώς λέμε
 κι ἔχουμε νά ποῦμε τὰ πολλὰ:
 σκοτομενα πεδία πινα εμα φοβους σιδερικα ^{μκτια}
 τι θα γινουν τα πεδια τί θά γίνουν τὰ παιδιά the chil-
 dren les enfants pueri τὰ λαλαλά
 κι ἔτσι καὶ τὸ ἔνα:
 τον εροτα

κε τα πεδία
 εχουμε να πουμε εμας

*

γιαφτο
 ελινικα τις ανθρωπιας ελαινικα
 ἑλληνικα ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΠΡΕΠΙ ΝΑ ΜΙΑΙΣΟΥΜΕ

στάλες

* (Τὸ ἑαυτὸ εἶναι) ὁ ἐγκάτοικος ἢ ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου...
 Αὐτὸ πού ξέρουμε εἶναι πὼς ἔχει μιὰ τρυφερὴ φωνή σάν τῇ γυν-
 αίκα, μιὰ φωνὴ τόσο λεπτὴ καὶ τρυφερὴ πού οὔτε τὰ παιδιὰ δέν
 εἶναι δυνατὰ νὰ τῇ φοβηθοῦν. Αὐτὸ πού λέει εἶναι! Μὴ φοβᾶσαι
 τὸν κόσμο.

Ὁ ἐσκιμῶς σάμαν Νάτζαγκνιεκ

* Μπορῶ μονάχα μέ θαυμάτο δέος καὶ θαυμασμό νὰ σταθῶ
 μπρὸς στὰ θάβη καὶ ὕψη τῆς ψυχῆς πού ὁ πέρα ἀπὸ διάστημα
 κόσμος τῆς κρύβει ἓνα ἀκαταρίθμητο πλοῦτο ἀπὸ εἰκόνες, ποὺ
 ἑκατομμύρια ζωῆς ἔχουν συσσωρεύσει καὶ συμπυκνώσει σέ συ-
 μπαγές ὀργανικὸ ὕλικό. Τὸ συνειδητό μου πνεῦμα εἶναι ἓνα
 μάτι πού διακρίνει τὰ ἀπώτατα διαστήματα· ἀλλὰ τὸ ψυχικὸ
 μὴ - ἐγὼ εἶναι αὐτὸ πού γεμίζει αὐτὸ τὸ διάστημα σέ μιὰ αἴ-
 σθησι περ' ἀπὸ διάστημα. Αὐτές οἱ εἰκόνες δέν εἶναι χλωμές
 σκιές, ἀλλὰ δυνατές καὶ δραστηκὲς καταστάσεις τῆς ψυχῆς πού
 μπορούμε μόνον νὰ παρανοήσουμε, ἀλλὰ δὲ μπορούμε ποτέ νὰ
 τοὺς στερήσουμε τῇ δυνάμει τοὺς ἀρνούμενοί τους.

Γιούνγκ

* Οἱ Ἑλευσίνιοι ζοῦσαν τὴν ἐμπειρίαν μιᾶς πιο πολὺ ἀπὸ ἀτο-
 μικῆς μοίρας, τῇ μοίρᾳ τῆς ὀργανικῆς ζωῆς γενικά, σὰ δική
 τοὺς μοίρα. Σάν Ἕλληνες δέν εἶχαν τόσο συνειδησι τῆς «ἀδύσ-

σου» πού ανοιγόταν στήν ὑπαρξή τους ὅσο τῆς «ὑπαρξης» στήν ὁποία ἀνοιγόταν αὐτή ἡ ἄβυσσος. Ἡ «ἀτελείωτη σειρά» δέ σήμαινε γι' αὐτούς τίποτα λιγότερο ἀπό ἀτελείωτη ὑπαρξη — ὑπαρξη καθαρή καί ἀπλή. Ζοῦσαν τήν ἐμπειρία τῆς ὑπαρξης, τόν πυρήνα τοῦ πυρήνα, γιά νά μιλήσουμε ἔτσι, σάν ὑπαρξή τους (...). Ὁ βλέπων καί τό βλέπόμενο πράγμα, γόηση καί ὑπαρξη. εἶναι, ὅπως παντοῦ στήν ἐλληνική ζωή καί σκέψη, ἀναμειγμένα σέ μιὰ ἐνότητα (...). Αὐτός (ὁ μύστης) προσωρινά θά κατέχει τή διάρκεια πού λογικά ἀνήκει μονάχα στόν ἀπρόσωπο πυρήνα, στήν μή - βλέπουσα, ἀγνωοῦσα ὀργανική ζωή — ἐφ' ὅσον διάρκεια σ' ἀλήθεια σημαίνει «συνέχεια». Σ' αὐτή τή διχως λόγια γνώση καί ὑπαρξη τά δύο πρῶτα στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ παραδόξου — νά ἔχεις μιὰ ὑπερ - ἀτομική μοῖρα μοῖρα σου καί ὅλη τήν ὑπαρξη ὑπαρξή σου — δέν εἶναι σ' ἀλήθεια ἀντιφατικά. Σάν ὀργανικά ὄντα κατέχουμε στήν πραγματικότητα καί τά δύο.

K. Kεῖνυ

* Ἐνα ἀπό τά κύρια σύμβολα τοῦ Παραμάτμαν (:τό ὑπέρτατο ἑαυτό, ἡ πρωταρχική ἐνέργεια, πού ὁ ὅλος κόσμος εἶναι τό παιγνίδι της, τό λιλά) εἶναι ὁ Κύνος, τό Hamsa, ποῦ πετάει ἀπ' τή φωλιά του καί ξαναγυρίζει, καί ἡ συλλαβή ham δηλώνει τήν ἐκπνοή, sa τήν εἰσπνοή. Καθώς ἡ ἐκπνοή καί ἡ εἰσπνοή ἐπαναλαμβάνονται ἀτελείωτα, ham—sa—ham—sa—ham—sa—ham, ἀκούγεται ἐπίσης saham, δηλαδή sa aham, «Αὐτός εἰμαι ἐγώ» — πού σημαίνει πῶς τό οὐσιῶδες ἑαυτό κάθε ὑπαρξης εἶναι τό Ὑπέρτατο Ἐαυτό.

Alan W. Watts

* Οἱ ἀπροσδόκητοι παραλληλισμοί ἰδεῶν στήν ψυχολογία καί στή φυσική ὑποδηλώνουν, καθώς ἔδειξε ὁ Γιούνγκ, μιὰ δυνατή ἐνικότητα καί τῶν δύο πεδίων τῆς πραγματικότητας πού μελετοῦν ἡ φυσική καί ἡ ψυχολογία — δηλαδή μιὰ ψυχοφυσική ἐνικότητα ὅλων τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς. (...) Ἀνοίξει τό ἱρόμο πρὸς μιὰ τέτοια μονιστική θέση θέας δείχνοντας πῶς τό ἱρχέτυπο φανερώνει μιὰ «ψυχροειδή» (δηλαδή ὄχι καθαρά φυσική ἀλλά σχεδόν ὕλική) ἀποψη ὅταν ἐμφανίζεται μέσα σ' ἕνα συγχρονιστικό γεγονός — γιατί ἕνα τέτοιο γεγονός εἶναι στήν πραγματικότητα μιὰ νοηματική διευθέτηση ἐσωτερικῶν καί ἐξωτερικῶν δεδομένων.

M. L. von Franz

* Τὰ λόγια μας εἶναι ἐνσωματωμένα βαθιά μέσα στίς κινήσεις μας, Τόσο καλά, πού γιά νά ποῦμε τή λέξη πρέπει νά κάνουμε

τὴν κίνησιν. Οἱ κινήσεις μας εἶναι αὐθόρμητες καὶ τὰ λόγια μας
τίς κάνουν λόγια ἂν ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἀνάγκη.

Μαροέλ Ζούς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

“Ομηρος

“Εσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ’ ἔχουσαι·
ὁμεῖς γάρ θεαὶ ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα,
ὡμεῖς δέ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδὲ τι ἴδμεν·
οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.

*

Ὡς δ’ ὅτε τίς τ’ ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μῆνιν
Μηρονίς ἤδ’ Κᾶειρα, παρήιον ἔμμενα· ἵππων
κεῖται δ’ ἐν θαλάμῳ, πολλέες τὲ μιν ἠρήσαντο
ἵππηες φορῆειν· βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα,
ἀμφοτέρων, κόσμος θ’ ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος·
τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μῖανθην αἵματι μηροῖ
εὐφυέες, κνήμαί τ’ ἤδ’ ἐσφυρά κάλ’ ὑπένερθεν.

*

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, δορυοέσσης,
ὥς μ’ ᾔφελ’ ἡματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
οἷχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
ἔνθα με κύμ’ ἀπδερσε, πάρος τὰδε ἔργα γενέσθαι.

B 484—8, Δ 141—8, Z 344—8

Ἑσίοδος

Χρῦσεον μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ’ ἔχοντες.

*

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἀργύρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ’ ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυγὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.

*

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώπων
χάλκειον ποίησ’ οὐκ ἀργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον
ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ ὄβριμον.

*

Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,